Сборник съдебна практика

РЕШЕНИЕ НА ОБЩИЯ СЪД (състав по жалбите)

18 септември 2018 година*

„Обжалване — Публична служба — Договорно наети служители — Пенсии — Прехвърляне към пенсионната схема на Съюза на вече придобити по национални схеми пенсионни права — Вреда, произтичаща от информация, за която се твърди, че е недостатъчна, дадена на жалбоподателите от ООСД при предаване на предложенията за признаване на бонус към годините на осигурителния им стаж — Отхвърляне на искането за обезщетение в първоинстанционното производство — Член 77, четвърта алинея от Правилника — Имуществени вреди“

По дело T-702/16 P

с предмет жалба срещу решението на Съда на публичната служба на Европейския съюз (трети състав) от 20 юли 2016 г., Barroso Truta и др./Съд на Европейския съюз (F-126/15, EU:F:2016:159), с която е поискана отмяна на това решение,

José Barroso Truta, договорно нает служител на Съда на Европейския съюз с местоживеене в Боферданж (Люксембург),

Marc Forli, договорно нает служител на Съда на Европейския съюз с местоживеене в Лекси (Франция),

Calogero Galante, договорно нает служител на Съда на Европейския съюз с местоживеене в Екс-сюр-Клуа (Белгия),

Bernard Gradel, договорно нает служител на Съда на Европейския съюз с местоживеене в Конакер (Франция),

за които се явяват S. Orlandi и T. Martin, адвокати,

жалбоподатели,

срещу

Съд на Европейския съюз, за който се явяват J. Inghelram и Á. Almendros Manzano, в качеството на представители,

ответник в първоинстанционното производство,

ОБЩИЯТ СЪД (състав по жалбите),

състоящ се от: M. Van der Woude, председател, H. Kanninen и D. Gratsias (докладчик), съдии,

секретар: G. Predonzani, администратор,

* Език на производството: френски.

предвид изложеното в писмената фаза на производството и в съдебното заседание от 9 февруари 2018 г.,

постанови настоящото

Решение

1 С жалбата си г-н José Barroso Truta, г-н Marc Forli, г-н Calogero Galante и г-н Bernard Gradel, договорно наети служители от функционална група I, назначени за неопределен срок и зачислени в генерална дирекция (ГД) „Администрация“ на Съда на Европейския съюз, наричана преди това ГД „Инфраструктури“, искат отмяна на решение на Съда на публичната служба на Европейския съюз (трети състав) от 20 юли 2016 г., Barroso Truta и др./Съд на Европейския съюз (F-126/15, наричано по-нататък „обжалваното съдебно решение“, EU:F:2016:159). С това решение Съдът на публичната служба отхвърля жалбата им, с която са поискали Съдът на Европейския съюз да бъде осъден да им заплати обезщетение за загубата на прехвърлените към пенсионната схема на Европейския съюз пенсионни права, които са придобили в рамките на национални пенсионни схеми, преди да постъпят на служба в посочената институция.

Правна уредба и факти в основата на спора

Правна уредба

2 Глава 3 от дял V от Правилника за длъжностните лица на Европейския съюз (наричан по-нататък „Правилникът“) в редакцията, приложима след 1 януари 2014 г., е озаглавена „Пенсии и обезщетение за инвалидност“. Член 77, който се намира в нея, гласи:

„Длъжностно лице, което е прослужило най-малко десет години, има право на пенсия за осигурителен стаж. […]

Максималният размер на пенсията за осигурителен стаж е 70 % от последната основна заплата за последната степен, в която е било класирано длъжностното лице в продължение на най-малко една година. 1,80 % от последната му основна заплата се изплащат на длъжностното лице за всяка година служебен стаж, изчислен в съответствие с член 3 от приложение VIII.

[…]

Размерът на пенсията за осигурителен стаж не може да бъде по-малък от 4 % от жизнения минимум за година служба.

Възрастта за пенсиониране е 66 години.

[…]“.

3 Съгласно член 6 от приложение VIII към Правилника „[с]тойността за жизнения минимум за изчисляване на плащанията съответства на основната заплата на длъжностно лице от първа стъпка в степен AST 1“.

4 В предходната си редакция, приложима от 1 май 2004 г. до 31 декември 2013 г., член 77 от Правилника предвижда, че „1,90 % от последната му основна заплата [за последния клас, в който е било класирано длъжностното лице в продължение на най-малко една година,] се изплащат на длъжностното лице за всяка година служба“, а възрастта за пенсиониране по принцип е 63 години.

5 Член 2 от приложение VIII към Правилника гласи следното:

„Пенсията за осигурителен стаж се изплаща въз основа на общия стаж на длъжностното лице. Всяка година служебен стаж, която се зачита съгласно предвиденото в член 3, му дава право на една година осигурителен стаж, а всеки пълен месец — на една дванадесета от година осигурителен стаж.

Максималният брой на годините осигурителен стаж, който може да бъде взет предвид за изчисляване на пенсионните права, е броят, необходим за достигане на максимална пенсия по смисъла на член 77, втора алинея от Правилника за персонала“.

6 Съгласно член 11, параграф 2 от приложение VIII към Правилника:

„Длъжностно лице, което постъпи на служба за Съюза след:

– прекратяване на служебното му правоотношение с държавна администрация или национална или международна организация,

или

– след като е упражнявало професионална дейност като осигурено или самоосигуряващо се лице,

след назначаването му като длъжностно лице, но преди да придобие право на пенсия по смисъла на член 77 от Правилника за персонала, може да поиска капиталовата стойност на придобитите от него пенсионни права, актуализирана към датата на реалния трансфер, да бъде прехвърлена на Съюза.

В този случай органът по назначаването на институцията на длъжностното лице, като взема предвид неговата основна заплата и възраст и обменния курс към датата на заявлението за прехвърляне, определя чрез общите разпоредби за изпълнение броя на годините [осигурителен] стаж, които ще му бъдат признати по пенсионната схема на Съюза по отношение на стажа от предишната му работа въз основа на прехвърления капитал, след приспадане на сума, представляваща ревалоризацията на капитала между датата на заявлението за прехвърляне и действителната дата на прехвърлянето.

[…]“.

7 Член 109 от Условията за работа на другите служители на Европейския съюз (наричани по-нататък „Условията за работа“) гласи:

„1. При напускане договорно наетият служител има право на пенсия за прослужено време, на прехвърляне на актюерската равностойност или изплащане на обезщетение при напускане в съответствие с глава 3 от дял V от Правилника за персонала и приложение VIII към него […].

2. Член 11, параграфи 2 и 3 от приложение VIII към Правилника за персонала се прилага по аналогия за договорно наетия персонал.

[…]“.

8 Съгласно член 110 от Условията за работа:

„Всеки период осигурителен стаж като договорно нает служител за Европейския съюз се взема предвид при изчисляване на годините осигурителен стаж съгласно предвиденото в приложение VIII към Правилника за персонала“.

9 Накрая, съгласно член 7, параграф 6 от решението на административния комитет на Съда на Европейския съюз от 17 октомври 2011 година за приемане на общи разпоредби за изпълнение на членове 11 и 12 от приложение VIII към Правилника „[б]роят на годините осигурителен стаж, които се признават [за бонус след прехвърляне,] в никакъв случай не може да надвишава броя години осигурителен стаж, през които заинтересованото лице се е осигурявало в съответните схеми“, и „[е]вентуалната парична разлика, която произтича от достигането на тавана за годините стаж, се възстановява на съответния служител“.

Факти в основата на спора

10 Съдът на публичната служба излага обстоятелствата, предхождащи спора, в точки 8—48 от обжалваното съдебно решение. Тези точки са възпроизведени в основни линии по-долу.

По молбите за прехвърляне на пенсионни права

11 Между 2006 г. и 2010 г. на основание член 11, параграф 2 от Правилника жалбоподателите подават молби за прехвърляне на пенсионните права, които са придобили по-рано в различни люксембургски, френски и белгийски организации.

12 Органът, оправомощен да сключва договори за наемане на работа (наричан по-нататък „ООСД“), на Съда на Европейския съюз представя на жалбоподателите предложения за признаване на бонус към годините на пенсионно-осигурителния им стаж, като ги моли внимателно да проверят взетите предвид елементи и ги приканва, „[з]а да получат разяснения относно изчисленията и да обсъдят дали за [тях] е уместно да извършат или не прехвърлянето […], да се свържат [с определените отговорни лица от дирекция „Човешки ресурси и управление на персонала“ в ГД „Персонал и финанси“ на Съда на Европейския съюз]“.

13 Във връзка с това ООСД обръща внимание на жалбоподателите, че „[п]оследиците съгласно Правилника от признатия бонус към годините на осигурителния стаж съгласно [разглежданите предложения се уреждат] от правилата на пенсионната схема на европейската публична служба, действащи при определянето на пенсионните права, като се има предвид, че броят години осигурителен стаж, признати като бонус съгласно схемата за прехвърляне, не подлежи на промяна“, че „[о]фициалното предложение за признаване на бонус влиза в сила едва след получаване на цялата подлежаща на прехвърляне сума“ и че „[т]ака полученият бонус не се взема предвид за изчисляване на минималния период на задължителна служба, тоест 10 години, който дава право на пенсия за европейска публична служба в съответствие с член 77 от Правилника […]“ (обжалваното съдебно решение, т. 11, 12, 16, 21 и 27).

14 Жалбоподателите правят необходимите постъпки за извършване на прехвърлянето, за някои от тях на всички, за други — на част от правата, които са придобили в рамките на различни национални пенсионни схеми, по които са се осигурявали, преди да постъпят на служба в Съда на Европейския съюз (обжалваното съдебно решение, т. 13, 18, 23, 29 и 30). Както се посочва във връзка с това в обжалваното съдебно решение, компетентните служби на Съда на Европейския съюз приемат решения за приключване на процедурата по прехвърляне на националните пенсионни права на жалбоподателите (наричани по-нататък общо „решенията за признаване на бонус към годините на осигурителния стаж“).

15 По-специално с докладна записка от 16 февруари 2012 г. началникът на отдел „Права съгласно Правилника“ информира г-н Barroso Truta, че след прехвърляне на капитала, съответстващ на по-рано придобитите от него пенсионни права, тоест на 61 121,08 EUR, ООСД преизчислява броя години осигурителен стаж, признати като бонус при прехвърлянето на тези права към пенсионната схема на Съюза, в резултат на което в рамките на тази схема му се признава осигурителен стаж от 8 години и 24 дни (обжалваното съдебно решение, т. 14).

16 С докладни записки от 16 февруари 2012 г., 8 април 2013 г. и 25 юли 2014 г. началникът на отдел „Права съгласно Правилника“ информира г-н Forli, че след прехвърляне на капитала, съответстващ на по-рано придобитите от него пенсионни права в различни национални организации, ООСД преизчислява броя години осигурителен стаж, признати като бонус при прехвърлянето на тези права към пенсионната схема на Съюза, в резултат на което в рамките на тази схема му се признава осигурителен стаж от 15 години и 18 дни, 6 дни и 1 година и 23 дни (обжалваното съдебно решение, т. 19).

17 С докладни записки от 13 ноември 2009 г. и 6 декември 2010 г. отдел „Права съгласно Правилника“ информира г-н Galante, че ООСД преизчислява броя години осигурителен стаж, признати като бонус при прехвърлянето към пенсионната схема на Съюза на по-рано придобитите от него права в различни национални организации, в резултат на което в рамките на пенсионната схема на Съюза му се признава осигурителен стаж от 4 години и 1 месец, като на г-н Galante се възстановява сумата от 7 626,50 EUR, и от 10 години, 4 месеца и 5 дни (обжалваното съдебно решение, т. 25).

18 С докладни записки, от една страна, от 20 декември 2006 г., отменена и заменена с докладна записка от 21 декември 2009 г., и от друга страна, от 18 октомври 2011 г. отдел „Права съгласно Правилника“ информира г-н Gradel, че след прехвърляне на капитала, съответстващ на по-рано придобитите от него пенсионни права в различни национални организации, ООСД преизчислява броя години осигурителен стаж, признати като бонус при прехвърлянето на тези права към пенсионната схема на Съюза, в резултат на което в рамките на тази схема му се признава осигурителен стаж от 16 години, като на г-н Gradel се възстановява сумата от 14 235,11 EUR, от 3 години, 2 месеца и 20 дни и 2 години, 3 месеца и 5 дни (обжалваното съдебно решение, т. 31).

Относно срещата на 12 април 2012 г. и исканията на жалбоподателите за информация

19 След като на 9 март 2012 г. получават изпратено до целия персонал съобщение по електронната поща от дирекция „Човешки ресурси и управление на персонала“ на Съда на Европейския съюз относно актуализацията на приложението за симулация на пенсионните права на длъжностните лица, наречено „пенсионен калкулатор“, жалбоподателите го използват и откриват, че размерът на пенсиите им не се повишава в резултат на прехвърлянето на пенсионните им права. С други думи, според жалбоподателите и според това предварително изчисление размерът на техните пенсии в момента на пенсионирането им щял да бъде по същество същия, независимо от прехвърлянето на придобитите от тях по-рано пенсионни права в рамките на различни национални схеми (обжалваното съдебно решение, т. 32 и 33).

20 През април 2012 г. по искане на г-н Barroso Truta и на г-н Forli е проведена среща с началника на отдел „Права съгласно Правилника“. На срещата началникът на този отдел им разяснява последиците от прилагането на правилото, предвидено по-специално в член 77, четвърта алинея от Правилника в техния случай (наричано по-нататък „правилото за жизнения минимум“).

21 На тази среща жалбоподателите са информирани също, че по принцип не е възможно да върнат в съответните национални организации вече прехвърлени към пенсионната схема на Съюза пенсионни права. Началникът на този отдел се разбира с двете заинтересовани лица, че ще се свърже със службите на Европейската комисия, за да провери дали са имали подобни случаи и какво решение са възприели (обжалваното съдебно решение, т. 34).

22 Както е отбелязано в точка 35 от обжалваното съдебно решение, видно от електронно писмо от 11 февруари 2015 г. на началника на отдел „Права съгласно Правилника“, на когото временно е възложено изпълнението на други функции в Съда на Европейския съюз, по време на посочената среща двамата жалбоподатели, споменати в точка 20 по-горе, са го информирали, че са участвали в събрание, организирано от синдикална организация по инициатива на г-н Galante, който ги информирал, че тогава трябвало спешно да прехвърлят пенсионните си права, за да не загубят права.

23 С писмо от 23 април 2012 г. на основание член 25 от Правилника г-н Barroso Truta и г-н Forli искат от генералния директор на ГД „Персонал и финанси“ на Съда на Европейския съюз (наричан по-нататък „генералният директор“) да разгледа възможността за възстановяване на съответните национални организации на прехвърлените от тяхно име суми към пенсионната схема на Съюза (обжалваното съдебно решение, т. 36).

24 На 26 април 2012 г. г-н Barroso Truta и г-н Forli искат от една от организациите, засегнати по настоящото дело, а именно Caisse nationale d'assurance pension du Luxembourg (Национална пенсионно-осигурителна каса, Люксембург) (наричана по-нататък „CNAP“), да отмени молбите им за прехвърляне на пенсионни права и да им възстанови правата, които по-рано са придобили към нея. С писма до тях от 7 май 2012 г. CNAP отказва да уважи тези искания, като по същество подчертава, че извършеното прехвърляне на пенсионни права е окончателно (обжалваното съдебно решение, т. 37).

25 На 3 септември 2012 г. на основание член 25 от Правилника г-н Galante иска от генералния директор да разгледа възможността Съдът на Европейския съюз да възстанови прехвърлената от CNAP сума от капитала за придобитите от него по-рано права. Този жалбоподател се обръща направо и към CNAP по същия въпрос. С меморандум от 27 септември 2012 г. генералният директор уведомява г-н Galante, че не може да уважи искането му (обжалваното съдебно решение, т. 38 и 39).

26 На 5 февруари 2013 г. генералният директор информира г-н Barroso Truta и г-н Forli, че ООСД се е свързал на два пъти с CNAP с цел разглеждане на тяхното положение, но на 20 юли и 17 август 2012 г. въпросната национална организация му е съобщила, че отказва да приеме възстановяване от Съда на Европейския съюз на придобитите по-рано от тези двама жалбоподатели пенсионни права, които е прехвърлила към пенсионната схема на Съюза. CNAP отново потвърждава тези откази на 7 януари 2013 г. (обжалваното съдебно решение, т. 40).

По досъдебната процедура

27 С писма с аналогично съдържание от 16 април 2014 г. на основание член 90, параграф 1 от Правилника жалбоподателите искат от ООСД да поправи имуществените вреди, които твърдят, че са претърпели в резултат на прехвърлянето на своите пенсионни права към пенсионната схема на Съюза. В подкрепа на исканията си те по същество сочат, че в приложение на член 77, четвърта алинея от Правилника, и по-специално на правилото за жизнения минимум, за което не са знаели, когато всеки от тях е приел да прехвърли своите придобити по-рано пенсионни права, единствено прослужените в Съда на Европейския съюз години ще се вземат предвид при изчисляване на тяхната пенсия. Така годините осигурителен стаж, които всеки от тях получил при прехвърляне на правата им, според тях се оказвали без значение за размера на бъдещите им

пенсии. Жалбоподателите подчертават, че ако са били надлежно информирани от ООСД относно минималния размер на пенсията за осигурителен стаж, който трябва да съответства най-малко на 4 % от жизнения минимум за всяка прослужена година, те са щели да се откажат от прехвърлянето на своите придобити по-рано пенсионни права, като същевременно запазят националните си пенсионни права, което би им позволило евентуално да получат и национални пенсии (обжалваното съдебно решение, т. 41).

28 Жалбоподателите считат, че ООСД е допуснал служебно нарушение, като не им е дал достатъчно информация относно факта, че в техните конкретни случаи признатият бонус към годините на осигурителния стаж, който биха могли да получат на основание член 11, параграф 2 от приложение VIII към Правилника, няма да се отрази на размера на бъдещите им пенсии за осигурителен стаж. Поради това те искат обезщетение от ООСД за имуществени вреди, съответстващо на капиталовата стойност на прехвърлените към пенсионната схема на Съюза, според тях изцяло на загуба, национални пенсионни права. Поисканите суми, ведно с лихви за забава, са за г-н Barroso Truta, 61 121,08 EUR; за г-н Forli, общо 129 440,98 EUR; за г-н Galante, общо 76 324,29 EUR и за г-н Gardel, общо 99 565,13 EUR (обжалваното съдебно решение, т. 42).

29 С докладна записка от 3 септември 2014 г. генералният директор, макар да „съжалява, че [жалбоподателите] се оказват в такова положение“, в качеството си на ООСД отхвърля исканията им от 16 април 2014 г. Съгласно това решение за отказ ООСД не е допуснал служебно нарушение относно нивото на информацията, предоставена на жалбоподателите с предложенията за признаване на бонус към годините на осигурителния им стаж (обжалваното съдебно решение, т. 43).

30 По-конкретно генералният директор подчертава, че няма никакво съмнение относно факта, че ако бяха приели отправената им „с доста заповеден тон“ покана в меморандумите, придружаващи разглежданите предложения за признаване на бонуси към годините на осигурителния им стаж, да се свържат с отдел „Права съгласно Правилника“, жалбоподателите са щели да получат разяснения относно функционирането на механизма, свързан с правилото за жизнения минимум, и както се практикувало в тези случаи, администрацията е щяла да направи симулации относно размера на бъдещите им пенсии със или без прехвърляне, което щяло да илюстрира ефекта на правилото относно жизнения минимум в техните случаи (обжалваното съдебно решение, т. 44).

31 Генералният директор обяснява, че при всяко положение във всяка преценка относно ползата от прехвърляне или не на придобитите в рамките на национална схема пенсионни права има известна несигурност, по-специално тъй като се основава на условия, включително по силата на Правилника, които с течение на времето могат да се променят. Той подчертава, че не е изключено поради това в кариерното си развитие жалбоподателите да достигнат до други таблици за възнаграждения, като тези за по-високите функционални групи на договорно наетите служители или за длъжностните лица и срочно наетите служители. Било възможно също законодателят на Съюза в бъдеще да предвиди изменение на размера на жизнения минимум, докато на национално равнище могло да бъдат въведени правила, недопускащи кумулирането на права (обжалваното съдебно решение, т. 45).

32 Генералният директор стига до извода, че „[п]ри тези условия изборът дали да се направи прехвърляне на пенсионни права или не, се основава на споделянето на отговорности, като администрацията се поставя на разположение на заинтересованото лице и по негово искане му дава информацията, с която е запозната или може да получи, а от своя страна заинтересованото в качеството си на засегнато на първо място лице се уверява, че е напълно и правилно информирано, преди да направи своя избор“ (обжалваното съдебно решение, т. 46).

33 На 21 ноември 2014 г. с докладни записки, които по същество са идентични, жалбоподателите подават жалби по административен ред на основание член 90, параграф 2 от Правилника против решението на генералния директор от 3 септември 2014 г., с което исканията им от 16 април 2014 г. са отхвърлени (обжалваното съдебно решение, т. 47).

34 С решения от 17 юни 2015 г. с аналогично съдържание комитетът по административните жалби на Съда на Европейския съюз отхвърля посочените жалби по административен ред (обжалваното съдебно решение, т. 48).

Първоинстанционното производство и обжалваното съдебно решение

35 На 25 септември 2015 г. жалбоподателите внасят жалба в Съда на публичната служба, заведена под номер F-126/15, в която главното им искане е Съдът на Европейския съюз да бъде осъден да изплати на съответния национален пенсионен фонд или застраховател сумите съответно от 61 121,08 EUR за г-н Barroso Truta, от 129 440,98 EUR за г-н Forli, от 76 324,29 EUR за г-н Galante и от 99 565,13 EUR за г-н Gradel. При условията на евентуалност жалбоподателите искат Съдът на Европейския съюз да бъде осъден да им изплати посочените суми. При условията на евентуалност спрямо предходното жалбоподателите искат от Съда на публичната служба да установи, че Съдът на Европейския съюз е допуснал служебно нарушение във връзка с прехвърлянето на придобитите по-рано от тях национални пенсионни права. Накрая, жалбоподателите искат Съдът на Европейския съюз да бъде осъден да заплати съдебните разноски.

36 В обжалваното съдебно решение Съдът на публичната служба отхвърля главното искане в жалбата като недопустимо. По-конкретно той установява, че действията, в които е упрекнат ООСД в случая, а именно предоставяне на недостатъчна информация на жалбоподателите при представяне на предложенията за признаване на бонус към годините на осигурителния им стаж, не могат да се отделят от процедурата по приемане на окончателните решения, с които им се признава бонус към годините на осигурителния им стаж, която процедура включва няколко етапа (обжалваното съдебно решение, т. 66). Доколкото обаче окончателните решения на ООСД относно признаването на бонус към осигурителния стаж в пенсионната схема на Съюза, след като жалбоподателите са прехвърлили по-рано придобити пенсионни права, съставляват увреждащи актове, могло е те да бъдат оспорени по административен ред с жалба на основание член 90, параграф 2 от Правилника и евентуално по съдебен ред на основание член 270 ДФЕС и член 91, параграф 2 от Правилника (обжалваното съдебно решение, т. 67). В подкрепа на такава жалба жалбоподателите са можели да посочат, че даденото от тях съгласие по предложенията за признаване на бонус към пенсионните им права е било опорочено поради твърдяната липса на предоставена от ООСД информация. Според Съда на публичната служба тези действия са свързани с подготвителните актове за окончателните решения за признаване на бонус към годините на осигурителния стаж на жалбоподателите и поради това не подлежат на самостоятелно обжалване, а трябва да се оспорят евентуално с жалбата против посочените окончателни решения (обжалваното съдебно решение, т. 68).

37 Като напомня, от една страна, съдебната практика, съгласно която длъжностно лице или служител, който е пропуснал да обжалва увреждащи го актове, подавайки в срок жалба по административен ред, а след това жалба за отмяна по съдебен ред, не може да поправи този пропуск и да си осигури по този начин нов срок за обжалване посредством иск за обезщетение, предявен впоследствие, чиято цел очевидно е получаването на идентичен имуществен резултат с този, който би бил постигнат от подадена в срок жалба за отмяна на съответните актове (вж. обжалваното съдебно решение, т. 60—63 и цитираната съдебна практика), и като констатира от друга страна, че жалбоподателите са пропуснали да оспорят законосъобразността на посочените в точка 36 по-горе окончателни решения, Съдът на публичната служба обявява жалбата за недопустима.

38 От съображения за изчерпателност Съдът на публичната служба разглежда и по същество предявеното пред него искане. На първо място, след като припомня условията за ангажиране на извъндоговорната отговорност на Съюза (обжалваното съдебно решение, т. 72), той приема, че „макар да би могло административният подход на ООСД да бъде по-добър, ако този орган беше формулирал предложенията си за признаване на бонус към годините на осигурителния стаж, като обърне внимание на засегнатите договорно наети служители относно обхвата на член 77, четвърта алинея от Правилника, няма основание да се очаква от полагаща дължимата грижа администрация, която, както в случая, е разгледала стотици молби за прехвърляне на пенсионни права [...] между 2008 г. и 2010 г., да формулира всяко от тези предложения, предвиждайки последиците за всяко от засегнатите длъжностни лица и договорно наети служители от прехвърлянето на съответните пенсионни права“ (обжалваното съдебно решение, т. 74). Така Съдът на публичната служба приема, че в случая ООСД е изпълнил задължението си за полагане на грижа в съответствие с принципа на добра администрация (обжалваното съдебно решение, т. 75).

39 В това отношение, от една страна, Съдът на публичната служба е отчел и обстоятелството, че жалбоподателите „бързо са поискали прехвърлянето в пенсионната схема на Съюза на своите национални пенсионни права, след което са потвърдили своите искания“, „без да счетат за необходимо преди това да се свържат с администрацията, която да даде разяснения относно съответните решения“, макар че в предложенията си ООСД ги е приканил да се свържат с него, „[з]а да получат разяснения относно изчисленията и за да обсъдят дали за [тях] е уместно да извършат или не [разглежданото] прехвърляне“ (обжалваното съдебно решение, т. 75 и 76).

40 От друга страна, Съдът на публичната служба напомня, че съгласно съдебната практика всяко длъжностно лице следва да познава Правилника, и по-специално правилата относно неговото възнаграждение или пенсия за осигурителен стаж (вж. обжалваното съдебно решение, т. 77 и цитираната съдебна практика). С оглед на тази съдебна практика, макар да отчита факта, че „жалбоподателите, предвид съответните им функции, не са непременно най-добре информирани в тази област“, Съдът на публичната служба констатира, че текстът на релевантните разпоредби е „относително ясен“ и е трябвало „най-малко да накара жалбоподателите да се информират по [разглеждания в случая въпрос], като се обърнат към своята администрация“ (обжалваното съдебно решение, т. 78).

41 На второ място, Съдът на публичната служба стига до извода, че жалбоподателите не са установили, че посочените от тях вреди, които той определя изключително като имуществени, са действителни и сигурни. Така, от една страна, той констатира, че предстои жалбоподателите „да продължат кариерното си развитие в Съда на Европейския съюз или в друга институция на Съюза и поради това не би могло да се изключи, че някои от тях или всички те впоследствие биха могли да получат достъп до длъжност като срочно нает служител или длъжностно лице, тоест до категория труд, която би позволила [...] бъдещите им пенсии за осигурителен стаж в максимален размер до 70 % от последното им основно възнаграждение да надвишат по размер сумата, произтичаща от прилагането на член 77, четвърта алинея от Правилника“. В тази хипотеза „не би могло [...] да бъде [...] причинена никаква вреда [на жалбоподателите] в резултат на решенията им да прехвърлят пенсионните си права“ (обжалваното съдебно решение, т. 81).

42 От друга страна, не е сигурно, че когато жалбоподателите достигнат нормативно установената възраст за пенсиониране, „обхватът и условията за прилагане на правилото, предвидено в член 77, четвърта алинея от Правилника, непременно ще бъдат същите“ като към момента на обявяване на обжалваното съдебно решение, „като следва да се напомни, че законодателят на Съюза може във всеки момент да изменя правата и задълженията на длъжностните лица и служителите на Съюза с регламенти, приети на основание член 336 ДФЕС, с които се внасят

изменения в Правилника и в Условията за работа, които, ако не е предвидено друго, се прилагат към бъдещите последици от положение, възникнало при действието на предходната правна уредба“ (вж. обжалваното съдебно решение, т. 82 и цитираната съдебна практика).

43 Накрая, като прилага членове 101 и 102 от Процедурния правилник на Съда на публичната служба, този съд, предвид действията на ООСД по случая, и по-специално на обстоятелството, че на етапа на отговора на жалбата по административен ред не е обърнал внимание на жалбоподателите, че исканията им за обезщетение са недопустими, осъжда Съда на Европейския съюз да понесе както собствените си съдебни разноски, така и тези на жалбоподателите.

Производство пред Общия съд и искания на страните

44 На 30 септември 2016 г. жалбоподателите подават настоящата жалба в секретариата на Общия съд. На 20 декември 2016 г. Съдът на Европейския съюз внася писмен отговор.

45 След внасяне на реплика на 22 февруари 2017 г. и дуплика на 20 април 2017 г. писмената фаза на производството приключва.

46 С писмо от 15 май 2017 г. жалбоподателите правят мотивирано искане на основание член 207, параграф 1 от Процедурния правилник на Общия съд да бъдат изслушани в устната фаза на производството.

47 По предложение на съдията докладчик Общият съд уважава искането на жалбоподателите и започва устната фаза на производството.

48 В рамките на процесуално-организационните действия, предвидени в член 89, параграф 3 от Процедурния правилник, приложим в случая по силата на член 213, параграф 1 от него, на 19 декември 2017 г. Общият съд поставя на страните въпроси за писмен отговор. Страните отговарят на въпросите в определения срок.

49 Устните състезания и отговорите на страните на поставените от Общия съд устни въпроси са изслушани в съдебното заседание от 9 февруари 2018 г.

50 Жалбоподателите искат от Общия съд:

– да отмени обжалваното съдебно решение,

– да се произнесе по същество, като осъди Съда на Европейския съюз да заплати 61 121,08 EUR на г-н Barroso Truta, 129 440,98 EUR на г-н Forli, 76 324,29 EUR на г-н Galante и 99 565,13 EUR на г-н M. Gradel, като внесе посочените суми „във фонд или по осигурителна сметка на името на жалбоподателите“,

– при условията на евентуалност, да осъди Съда на Европейския съюз да заплати посочените по-горе суми на жалбоподателите заедно със „сложна лихва върху тези суми от 3,1 % годишно, считано от датата на прехвърляне на пенсионните им права в [пенсионната схема на Съюза],

– да осъди Съда на Европейския съюз да заплати съдебните разноски за производствата пред двете инстанции.

51 Съдът на Европейския съюз иска от Общия съд:

– да отхвърли жалбата като частично недопустима и частично неоснователно или, при условията на евентуалност, като изцяло неоснователна,

– да осъди жалбоподателите да заплатят съдебните разноски.

По жалбата

52 В подкрепа на жалбата против обжалваното съдебно решение жалбоподателите сочат две основания. Първото основание е грешка при прилагане на правото, тъй като изводът на Съда на публичната служба по главното искане бил, че жалбата им е недопустима. Второто основание е по съществото на спора, и по-конкретно е грешка при прилагане на правото, допусната от Съда на публичната служба, който от съображения за изчерпателност приел, от една страна, че в случая ООСД не е допуснал служебно нарушение при съобщаване на предложенията за признаване на бонус към годините на осигурителния стаж на жалбоподателите и от друга страна, че твърдяната от жалбоподателите вреда била само хипотетична.

По първото основание

53 От писмените изявления на жалбоподателите се установява, че с първото основание упрекват Съда на публичната служба за допусната грешка при прилагане на правото, като е приел, че жалбата им в първоинстанционното производство трябва да се обяви за недопустима. Те твърдят освен това, че пред Съда на публичната служба претендирали не само имуществени, а и неимуществени вреди.

54 В това отношение Съдът на Европейския съюз твърди, че доколкото в първоинстанционното производство няма претенция за такива неимуществени вреди, всички свързани с тях доводи, би трябвало да се отхвърлят като недопустими. При това положение следва най-напред да се разгледа точното естество на вредите, които жалбоподателите претендират в първоинстанционното производство.

По естеството на вредите, претендирани от жалбоподателите в първоинстанционното производство

55 Както основателно отбелязва Съдът на Европейския съюз, съгласно съдебната практика, ако се позволи на страна да повдигне за първи път пред Общия съд основание и доводи, които не е посочила пред Съда на публичната служба, това би означавало да ѝ бъде позволено да сезира Общия съд, чиято компетентност в производството по обжалване е ограничена, с по-широк по обхват спор, отколкото разгледания от Съда на публичната служба. В рамките на производство по обжалване компетентността на Общия съд следователно е ограничена до преценка относно правното разрешение, което е дадено на обсъжданите пред съда в първоинстанционното производство основания и доводи (вж. решение от 13 май 2016 г., CX/Комисия, T-496/15 P, EU:T:2016:305, т. 46 и цитираната съдебна практика).

56 В случая при прегледа на първоинстанционната преписка е видно, че в писмените си изявления жалбоподателите се позовават единствено на имуществени вреди и пред Съда на публичната служба не излагат оплакване, изведено от евентуални, претърпени от тях неимуществени вреди. Действително, следва да се отбележи, че в жалбата до Съда на публичната служба жалбоподателите сочат единствено загубата на сумата, съответстваща на прехвърлените им пенсионни права, изплатени на Съда на Европейския съюз.

57 Освен това, противно на твърденията на жалбоподателите в точка 27 от репликата, Съдът на публичната служба изобщо не приема, че вредите им включвали, поне отчасти, състоянието на несигурност, в което твърдят, че са се намирали. Напротив, следва да се отбележи, подобно на Съда на Европейския съюз, че в точка 80 от обжалваното съдебно решение конкретно е посочено, че „твърдените от жалбоподателите вреди са имуществени“.

58 Действително в първоинстанционното производство жалбоподателите твърдят, че жалбата им е „установителна, тъй като с нея от съда на Съюза се иска с оглед на евентуалното им обезщетяване да установи наличието на допуснато от Съда нарушение,“. В това отношение те се позовават, от една страна, на решения от 1 февруари 1979 г., Deshormes/Комисия (17/78, EU:C:1979:24) и от 26 февруари 2015 г., Planet/Комисия (C-564/13 P, EU:C:2015:124), а от друга страна, на заключението на генералния адвокат Kokott по дело Planet/Комисия (C-564/13 P, EU:C:2014:2352).

59 При все това, видно от точка 114 и сл. от жалбата в първоинстанционното производство, установителното искане на жалбоподателите не е направено в подкрепа на твърденията относно твърдени неимуществени вреди, а в хипотезата, че „загубата на прехвърлените права не бъде счетена на този етап за „сигурна“. Всъщност това искане не се отнася до естеството на твърдяната от жалбоподателите вреда, а с него по-скоро се цели Съдът на публичната служба да установи наличието на нарушение. В този смисъл не би могло да се счита, че то включва искане за обезщетение за неимуществени вреди, които жалбоподателите твърдят, че са претърпели.

60 С оглед на тази констатация съдебната практика, на която се позовават жалбоподателите, въз основа на която според тях можело да се установи възможността да се предяви установителен иск до съда на Съюза (вж. т. 58 по-горе), в случая е ирелевантна.

61 При това положение в съответствие със съдебната практика, цитирана в точка 55 по-горе, се налага изводът, че искането на жалбоподателите за обезщетение трябва да се счита за недопустимо, доколкото в него за първи път пред Общия съд те сочат неимуществени вреди, които твърдят, че са претърпели.

62 Затова се налага изводът, че както следва от отбелязаното в точки 55—61 по-горе, исканията на жалбоподателите в първоинстанционното производство са били за обезщетение на изцяло имуществени вреди.

63 На следващо място трябва да се разгледат доводите на жалбоподателите, с които те оспорват извода на Съда на публичната служба в обжалваното съдебно решение, че главното искане в жалбата им е недопустимо.

По допустимостта на искането на жалбоподателите в първоинстанционното производство за обезщетение за имуществени вреди

64 Най-напред следва да се напомни, че в системата от средства за защита, въведена с членове 90 и 91 от Правилника, искът за обезщетение е допустим само ако се предхожда от досъдебна процедура в съответствие с разпоредбите на Правилника (определение от 24 март 1998 г., Meyer и др./Съд, T-181/97, EU:T:1998:64, т. 21).

65 Досъдебната процедура във връзка с иск за обезщетение зависи от това дали вредата, за която е поискано обезщетение, произтича от увреждащ акт по смисъла на член 90, параграф 2 от Правилника, или от действия на администрацията, които нямат характера на решение. В първия случай заинтересованото лице следва да сезира органа по назначаването в установените срокове с жалба по административен ред против съответния акт. Във втория случай обаче

административното производство трябва да започне с подаването на искане по смисъла на член 90, параграф 1 от Правилника за получаване на обезщетение и евентуално да продължи с жалба по административен ред срещу решението за отхвърляне на искането (вж. решение от 6 ноември 1997 г., Liao/Съвет, T-15/96, EU:T:1997:169, т. 57 и цитираната съдебна практика).

66 Освен това съгласно съдебната практика жалбата за отмяна и искът за обезщетение са самостоятелни средства за защита. Тъй като членове 90 и 91 от Правилника не правят никакво разграничение между тези две средства за защита, както по отношение на административното, така и на съдебното производство, длъжностното лице може да избере, предвид самостоятелния характер на тези отделни средства за защита, едното, другото или и двете заедно, при условие че сезира съда на Съюза в срок от три месеца след отхвърлянето на жалбата му по административен ред (вж. решение от 24 януари 1991 г., Latham/Комисия, T-27/90, EU:T:1991:5, т. 36 и цитираната съдебна практика; решение от 6 февруари 2007 г., Wunenburger/Комисия, T-246/04 и T-71/05, EU:T:2007:34, т. 46).

67 Същевременно съдебната практика въвежда изключение от този принцип, когато искът за обезщетение има тясна връзка с жалбата за отмяна, която освен това би била или би трябвало да бъде обявена за недопустима. В този смисъл искане за обезщетение е недопустимо, когато с иска за обезщетение се цели единствено поправяне на последиците от акта, предмет на жалбата за отмяна, която е можела или е била обявена за недопустима, по-специално когато с този иск за обезщетение се цели единствено покриването на загуби от трудово възнаграждение, които впрочем не биха възникнали, ако жалбата за отмяна е можела да бъде или е била уважена (вж. в този смисъл решение от 24 януари 1991 г., Latham/Комисия, T-27/90, EU:T:1991:5, т. 37 и 38 и цитираната съдебна практика; решение от 6 февруари 2007 г., Wunenburger/Комисия, T-246/04 и T-71/05, EU:T:2007:34, т. 47). Така съгласно тази съдебна практика длъжностно лице или служител, който е пропуснал да обжалва увреждащи го актове, като подаде в срок жалба по административен ред и впоследствие жалба за отмяна по съдебен ред, не би могъл да поправи този пропуск, с което да си осигури нови срокове за обжалване, посредством иск за обезщетение, предявен впоследствие, чиято цел очевидно е постигането на същия имуществен резултат като този, до който би довела подадената в срок жалба за отмяна срещу тези актове (вж. определение от 20 март 2014 г., Michel/Комисия, F-44/13, EU:F:2014:40, т. 45 и цитираната съдебна практика).

68 В тази връзка от съдебната практика следва, че когато тези две искания, а именно, от една страна, в жалба за отмяна, а от друга, в иск за обезщетение, се основават на различни актове или действия на администрацията, искът за обезщетение не би могъл да се отъждестви с жалбата за отмяна, дори двете искания да водят до един и същ имуществен резултат за ищеца/жалбоподателя (вж. решение от 24 януари 1991 г., Latham/Комисия, T-27/90, EU:T:1991:5, т. 38 и цитираната съдебна практика).

69 Освен това по делото, приключило с решение от 13 октомври 2015 г., Комисия/Cocchi и Falcione (T-103/13 P, EU:T:2015:777), по което жалбоподателите искат отмяна на предложенията за признаване на бонус към годините на осигурителния им стаж, каквито са адресирани до жалбоподателите по настоящото дело, Общият съд стига до извода, че подобно предложение не съставлява увреждащ акт по смисъла на член 91, параграф 1 от Правилника, а действие, което няма характер на решение, което може да даде възможност на заинтересованото лице да предяви иск за обезщетение за вредите, претърпени от тези действия (решение от 13 октомври 2015 г., Комисия/Cocchi и Falcione, T-103/13 P, EU:T:2015:777, т. 73 и 74). Освен това Общият съд приема, че тъй като е необходимо съгласието на заинтересованото лице за прехвърляне към пенсионната схема на Съюза на придобитите от него по-рано пенсионни права по схема, различна от тази на Съюза, следва да се приеме, че ако заинтересованото лице е дало съгласие за това прехвърляне, доверявайки се на предложението за признаване на бонус към годините на осигурителния стаж, което поради нарушение, за което отговаря неговата институция, се оказва погрешно и подвеждащо, може да се счита, че съгласието е опорочено, а това дава право на

заинтересованото лице да иска отмяна на решението, прието след прехвърлянето, за да се отменят неговите последици (решение от 13 октомври 2015 г., Комисия/Cocchi и Falcione, T-103/13 P, EU:T:2015:777, т. 75 и 76).

70 При все това не би могло от решение от 13 октомври 2015 г., Комисия/Cocchi и Falcione (T-103/13 P, EU:T:2015:777) да се направи извод, че когато извършените от институцията действия, за които се твърди, че съставляват нарушение, са свързани с процедура като тази по прехвърлянето на права, каквато е разглежданата по настоящото дело, и е възможно те да са засегнали съгласието на заинтересованото лице, то в никакъв случай не може да се позовава на претърпени в резултат на тези действия вреди в рамките на иск за обезщетение.

71 По-конкретно подобно тълкуване на съдебната практика, цитирана в точка 70 по-горе, би довело до прекомерно ограничаване на правото на жалбоподателите да предявят иск за обезщетение за вредите, които твърдят, че са претърпели. Действително, съдебно решение, с което се отменят решенията за прехвърляне на националните пенсионни права на жалбоподателите, би довело до отпадане с обратна сила на актове, които по принцип произвеждат положителни последици за жалбоподателите, доколкото след въпросното прехвърляне с тях се признава бонус към годините на осигурителния им стаж.

72 В случая жалбоподателите не оспорват самите последици от споменатите решения, а именно прехвърлянето на националните им пенсионни права и признаването на бонус към годините на осигурителния им стаж в резултат на това, а действията на администрацията, която не им е указала, че въпросното прехвърляне няма да има всички очаквани от тях последици. В този смисъл с жалбата си в първоинстанционното производство жалбоподателите не целят да отпаднат последиците от въпросните решения за прехвърляне, а поправяне на вредите, които според тях търпят, поради това че спорното прехвърляне не е произвело всички правни последици, които са очаквали, по отношение на правното им положение.

73 Поради това Съдът на публичната служба е трябвало да разгледа дали целта на жалбите, които жалбоподателите са подали, е единствено да се поправят последиците от решенията за признаване на бонус към годините на осигурителния им стаж, и по-специално дали предмет на жалбата е постигането на имуществен резултат, идентичен с този, който би постигнала подадена в срок жалба за отмяна на тези решения.

74 Налага се констатацията, че противно на констатацията в обжалваното съдебно решение, в случая това не е така.

75 В това отношение следва да се уточни най-напред, че предмет на решенията за признаване на бонус към годините на осигурителния стаж на жалбоподателите е признаването на определен бонус към годините на осигурителния стаж в резултат на направеното прехвърляне.

76 Действително не би могло да се изключи, че признатият с решенията за признаване на бонус брой години осигурителен стаж е могъл да бъде по-малък от очаквания от жалбоподателите и в този смисъл въпросните решения са могли да ги увредят.

77 В случая обаче това не е така. Всъщност с исканията за обезщетение жалбоподателите не търсят поправяне на вредите, които твърдят, че са претърпели поради признаването на въпросния брой години осигурителен стаж, а на вредите, които твърдят, че са произтекли от това, че въпреки въпросното признаване, те не са можели нито да очакват по-висок размер на пенсията, нито да се надяват да си възстановят капитала, съответстващ на националните им пенсионни права, които вече са били прехвърлени към пенсионната схема на Съюза.

78 В това отношение следва да се отбележи, че съгласно точка 9 от репликата до първата инстанция „жалбоподателите не са имали никакъв правен интерес да искат отмяната на решенията, с които се потвърждава прехвърлянето, тъй като те не се различават от предложенията, с които те са се съгласили“, и „[с]лед като са получили точно онова, което са поискали, а бонусът за прехвърления капитал е изчислен правилно, тези решения […] са [били] законосъобразни“.

79 Следователно не може да се счита, че целта на жалбата до първата инстанция е да поправи единствено последиците от решенията за признаване на бонус към годините на осигурителния им стаж по смисъла на съдебната практика, цитирана в точки 67 и 68 по-горе.

80 Действително главното искане на жалбоподателите в първоинстанционното производство е за изплащане на който и да е национален пенсионен фонд или застраховател на сумите, съответстващи на прехвърлените им в пенсионната схема на Съюза национални пенсионни права (вж. т. 35 по-горе).

81 Следва да се отбележи обаче, че дори да се приеме, че целта на главното искане на жалбоподателите е била да постигнат идентичен имуществен резултат с този, който биха постигнали с отмяната на спорните решения, това не важи за исканията им, направени при условията на евентуалност. Всъщност при всяко положение отмяната на спорните решения не би довела до изплащане на жалбоподателите на сумите, съответстващи на националните им пенсионни права, а единствено до отпадане ex tunc на спорните решения за прехвърляне и на последиците от тях, а именно на признаването на бонус към годините на осигурителния им стаж, което по принцип е благоприятно за жалбоподателите и не може да се отдели от прехвърлянето на националните им пенсионни права в пенсионната схема на Съюза.

82 С оглед на всичко изложено по-горе следва да се приеме, че Съдът на публичната служба е допуснал грешка при прилагане на правото, като е отхвърлил главното искане в жалбата, подадена от жалбоподателите, като недопустимо.

83 Поради това в светлината на второто основание на жалбоподателите следва да се разгледат изводите, до които е достигнал Съдът на публичната служба в доводите, изложени от съображения за изчерпателност.

По второто основание

84 Най-напред следва да се напомни, че съгласно постоянната съдебна практика в областта на публичната служба ангажирането на отговорността на Съюза предполага да са изпълнени три условия, а именно незаконосъобразност на действията, в които се упрекват институциите, действително настъпили вреди и причинно-следствена връзка между действията и твърдените вреди (решение от 16 декември 1987 г., Delauche/Комисия, 111/86, EU:C:1987:562, т. 30; вж. също решение от 12 юли 2012 г., Комисия/Nanopoulos, T-308/10 P, EU:T:2012:370, т. 102 и цитираната съдебна практика).

85 Трите условия, посочени в точка 84 по-горе, са кумулативни, което означава, че когато едно от тях не е изпълнено, не е налице отговорност на Съюза (вж. решение от 17 май 2017 г., PG/Frontex, T-583/16, непубликувано, EU:T:2017:344, т. 97 и цитираната съдебна практика).

86 От това следва, че дори когато се установи нарушение от институция, орган, служба или агенция на Съюза, отговорността на Съюза може действително да се ангажира само ако, по-специално, ищецът успее да докаже действителното настъпване на претърпяната от него вреда (вж. решение от 29 септември 2005 г., Napoli Buzzanca/Комисия, T-218/02, EU:T:2005:343, т. 98 и цитираната съдебна практика).

87 Второто основание на жалбоподателите, което се състои от две части, следва да се разгледа с оглед на тези съображения. С първата част от това основание жалбоподателите поддържат, че Съдът на публичната служба е допуснал грешка при прилагане на правото, като е постановил, че действията на ООСД не биха могли да се считат за виновни. С втората част от това основание те твърдят, че Съдът на публичната служба е допуснал грешка при прилагане на правото, като е приел, че вредите, които те твърдят, че са претърпели, не са действителни и сигурни.

88 Най-напред следва да се разгледа втората част от настоящото основание.

89 Според жалбоподателите единствено фактът, че не са достигнали нормативно установената възраст за пенсиониране, поради което не знаят дали прехвърлянето на пенсионните им права би им било от полза, е без значение за преценката на окончателния характер на твърдяната от тях в подкрепа на искането им вреда. В това отношение те сочат, че вече са изгубили своите национални права и положението им към днешна дата е несигурно. Според жалбоподателите тази вреда произтича от непълната и неточна информация, която са получили в хода на процедурата по прехвърляне на националните им права, и същата наистина е окончателна.

90 Освен това само възможността за евентуално изменение на член 77, четвърта алинея от Правилника или за неговата отмяна била без значение за преценката на незаконосъобразността на действията, в които се упреква ООСД, тъй като тази разпоредба е била в сила към момента на съобщаване на жалбоподателите на предложенията за признаване на бонус към годините на осигурителния им стаж.

91 Жалбоподателите твърдят, че имуществените им вреди са сигурни, тъй като правилото за жизнения минимум „не се прилага субсидиарно, а представлява гаранция, приложима при всяко изчисляване на пенсията на служител“. В този смисъл „не може да се приеме, че признаването на бонус към годините на осигурителния стаж […] ще се ползва с предимство пред това основно правило със социален характер“. Според жалбоподателите не може да се докаже, че националните им пенсионни права ще имат значение за размера на пенсията им. В това отношение те се позовават на точки 27 и 28 от решение от 6 октомври 2016 г., Adrien и др. (C-466/15, EU:C:2016:749), отнасящо се до социалната сигурност на работниците мигранти.

92 Съдът на Европейския съюз оспорва доводите на жалбоподателите.

93 В това отношение следва да се напомни, че вредата, за която се иска обезщетение в производство по предявен за целта иск, трябва да е действителна и сигурна (вж. решение от 21 февруари 2008 г., Комисия/Girardot, C-348/06 P, EU:C:2008:107, т. 54 и цитираната съдебна практика).

94 При все това в съответствие с постоянната съдебна практика няма пречка заинтересованите лица да сезират съда на Съюза, за да установи отговорността на Съюза за бъдещи и предвидими с достатъчна сигурност вреди, макар и все още размерът на вредите да не може да се изчисли точно (вж. решение от 14 януари 1987 г., Zuckerfabrik Bedburg и др./Съвет и Комисия, 281/84, EU:C:1987:3, т. 14 и цитираната съдебна практика). В такъв случай, ако се установи, че заинтересованите лица непременно биха се оказали в по-добро положение, ако нарушението, в което упрекват ответника, не е било извършено, следва да се приеме, че наличието на твърдяната от тях вреда не би могло да се счита за хипотетично или само евентуално (вж. в този смисъл решение от 9 ноември 2006 г., Agraz и др./Комисия, C-243/05 P, EU:C:2006:708, т. 42).

95 В случая има елементи, свързани с изчисляването на пенсионните права на жалбоподателите, които към днешна дата и до осребряването на тези права остават несигурни. Тези елементи обаче са определящи по-специално за прилагането на правилото за жизнения минимум в техния случай.

96 Действително, от една страна, размерът на последното основно възнаграждение, което жалбоподателите ще получават преди пенсиониране, в момента е несигурен. Както Съдът на публичната служба констатира в точка 81 от обжалваното съдебно решение, не е изключено впоследствие жалбоподателите да достигнат до заетост като срочно наети служители или длъжностни лица, което би изключило по отношение на тях прилагането на правилото за жизнения минимум.

97 Освен това не е изключено основните месечни възнаграждения за функционалната група, към която принадлежат жалбоподателите, да бъдат увеличени, което би довело да същата последица за заинтересованите лица, а именно до изключване по отношение на тях на прилагането на правилото за жизнения минимум. Освен това в отговорите си от 17 януари 2018 г. на въпросите, изпратени им от Общия съд, самите жалбоподатели подчертават, че основното възнаграждение за степен 3, стъпка седем на договорно нает служител от функционална група I, каквито са жалбоподателите, е по-високо от основното възнаграждение на служител от категория AST 1/1, което би довело до изключване по отношение на този служител на прилагането на правилото за жизнения минимум. От тази констатация следва, че дори да не бъдат повишени основните месечни възнаграждения за функционалната група, към която се числят жалбоподателите, има възможност, след като жалбоподателите не излагат доводи, позволяващи тази възможност да се изключи, в момента на определяне на пенсионните им права те да се окажат в професионално положение, което да позволи прилагането на правилото за жизнения минимум да се изключи по отношение на тях.

98 От друга страна, броят прослужени от жалбоподателите години в институциите на Съюза към момента на пенсионирането им също на този етап не е сигурен. Действително не би могло да се изключи, че датата, на която жалбоподателите решат да се пенсионират, също ще има значение при изчисляването на окончателния размер на пенсията им.

99 Тези констатации са достатъчни, за да се приеме, че твърдяната от жалбоподателите вреда, която освен това е само имуществена (вж. т. 55—63 по-горе), не е сигурна по смисъла на цитираната в точка 93 по-горе съдебна практика.

100 При всяко положение, както отбелязва Съдът на публичната служба в точка 82 от обжалваното съдебно решение, не е сигурно, че към момента на пенсиониране на жалбоподателите и определяне на пенсионните им права обхватът и условията за прилагане на член 77 от Правилника, и по-специално на алинеи втора и четвърта от него, ще бъдат същите както в момента на обявяване на настоящото решение.

101 Следва също да се добави, че не може a priori да се изключи възможността Съдът на Европейския съюз да приеме разпоредба, аналогична на тази на член 7, параграф 6 от решението на административния комитет на Съда на Европейския съюз от 17 октомври 2011 година за приемане на общи разпоредби за изпълнение на членове 11 и 12 от приложение VIII към Правилника (вж. т. 9 по-горе), която би била приложима в положения като това, в което жалбоподателите се опасяват, че ще се окажат.

102 От изложеното по-горе следва, че преди определянето на пенсионните им права и преди евентуалното прилагане в техния случай на правилото за жизнения минимум, само обстоятелството, че при изчисляване въз основа на хипотетични данни (вж. т. 19 по-горе) жалбоподателите считат, че при бъдещото им пенсиониране ще се констатира, че са прехвърлили на загуба националните си пенсионни права, няма да е достатъчно, за да се

установи нито действителна и сигурна вреда по смисъла на цитираната в точка 93 по-горе съдебна практика, нито предвидима с достатъчна сигурност вреда по смисъла на цитираната в точка 94 по-горе съдебна практика. Към настоящия момент единственият факт, който може да се констатира със сигурност, е, че националните пенсионни права на жалбоподателите са преобразувани в признат бонус години осигурителен стаж по силата на решенията за признаване на бонус към годините на осигурителния им стаж.

103 Всъщност капиталът, съответстващ на националните пенсионни права на жалбоподателите, не е изчезнал. След прехвърлянето той е преобразуван в бонус към годините на осигурителния им стаж, които по принцип трябва да се вземат предвид при изчисляването на пенсионните права на жалбоподателите. Следователно, както основателно отбелязва Съдът на Европейския съюз в точка 41 от дупликата, на този етап не би могло да се приеме, че правата са били прехвърлени изцяло на загуба.

104 В този контекст, дори да се приеме, че в момента на определянето на пенсионните права няма да има законова или подзаконова разпоредба, позволяваща на жалбоподателите да възстановяват дори част от прехвърления капитал, съответстващ на признат бонус към годините на осигурителния им стаж, които не са били взети предвид при изчисляване на пенсията им за осигурителен стаж, жалбоподателите ще имат на разположение средства за защита, чрез които да предявят претенции за „загубата“, без насрещна престация, на посочения капитал. С жалба срещу актовете за определяне на техните права и за изчисляване на пенсиите им, които ги увреждат, доколкото не отчитат признатия бонус към годините на осигурителния им стаж поради прилагането на правилото за жизнения минимум, жалбоподателите евентуално биха могли да оспорят прилагането на правилото за жизнения минимум в техния конкретен случай, доколкото то би довело до неотчитане при изчисляване на пенсионните им права на бонуса към годините на осигурителния им стаж след прехвърляне на националните им пенсионни права в пенсионната схема на Съюза.

105 Накрая, следва да се напомни, че не може правните субекти да бъдат лишени от възможността да предявят иск за неоснователно обогатяване срещу Съюза само поради това че Договорът за функционирането на ЕС не предвижда изрично средство за защита, предназначено за този вид иск. Действително, както постановява Съдът, тълкуване на член 268 и 340 ДФЕС, което би изключило тази възможност, би довело до резултат, противоречащ на принципа на ефективна съдебна защита, утвърден в практиката на Съда и потвърден в член 47 от Хартата на основните права на Европейския съюз (вж. решение от 16 декември 2008 г., Masdar (UK)/Комисия, C-47/07 P, EU:C:2008:726, т. 47 и 50 и цитираната съдебна практика).

106 В това отношение не би могло да се изключи възможността отказът на институция да възстанови на заинтересованото лице частта от капитала, съответстваща на неговите национални пенсионни права, прехвърлена към пенсионната схема на Съюза, която няма да се вземе предвид при определяне на пенсионните му права, да доведе до неоснователно присвояване от страна на тази институция на част от националните пенсионни права, определени при прехвърлянето, които всъщност принадлежат на съответния служител съгласно съдебната практика, и следователно до неоснователно обогатяване на Съюза (вж. по аналогия решение от 30 януари 2003 г., Caballero Montoya/Комисия, T-303/00, T-304/00 и T-322/00, EU:T:2003:20, т. 84 и цитираната съдебна практика).

107 С оглед на изложените по-горе елементи, които на този етап остават несигурни, що се отнася до изчисляването на размера на пенсиите, които ще бъдат отпуснати на жалбоподателите при определяне на пенсионните им права, следва да се приеме, че вредата, претендирана от тях в случая, не представлява действителна и сигурна вреда по смисъла на съдебната практика, цитирана в точки 93 и 94 по-горе.

108 Ето защо следва да се приеме, че Съдът на публичната служба не е допуснал грешка, като е постановил, че претендираната от жалбоподателите вреда не е действителна и сигурна. С оглед на тази констатация следва втората част от настоящото основание, както и жалбата в нейната цялост да се отхвърлят, като предвид цитираната в точка 86 по-горе съдебна практика не е необходимо разглеждането на първата част от второто посочено от жалбоподателите основание.

По съдебните разноски

109 В съответствие с член 211, параграф 2 от Процедурния правилник, когато жалбата е неоснователна или когато е основателна и Общият съд реши спора, той се произнася по съдебните разноски.

110 Член 211, параграф 4 от Процедурния правилник предвижда, че в производствата по жалби, подадени от длъжностни лица, Общият съд може да разпредели разноските между страните по справедливост.

111 От мотивите на настоящото решение следва, че жалбоподателите са изгубили делото. Освен това Съдът на Европейския съюз е поискал изрично те да бъдат осъдени да заплатят съдебните разноски.

112 Общият съд обаче счита, че справедливата преценка на обстоятелствата по делото предвид по-специално повдигнатите с настоящата жалба въпроси и факта, че доводите на Съда на Европейския съюз във връзка с първото повдигнато от жалбоподателите основание са отхвърлени, изисква жалбоподателите да бъдат осъдени да понесат една четвърт от собствените си съдебни разноски, а Съдът на Европейския съюз да понесе, освен собствените си съдебни разноски, и три четвърти от съдебните разноски на жалбоподателите.

По изложените съображения

ОБЩИЯТ СЪД (състав по жалбите)

реши:

1) Отхвърля жалбата.

2) Жалбоподателите понасят една четвърт от собствените си съдебни разноски.

3) Съдът на Европейския съюз понася собствените си съдебни разноски и три четвърти от съдебните разноски на жалбоподателите.

Van der Woude Kanninen Gratsias

Обявено в открито съдебно заседание в Люксембург на 18 септември 2018 година.

Подписи